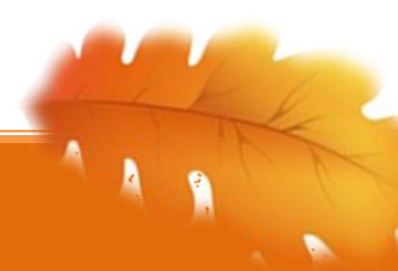

JESIENNE INSPIRACJE

Złota polska jesień jest jedyna
w swoim rodzaju. Paleta ciepłych
czerwonych, pomarańczowych i żółtych
barw zachwyca i inspiruje.
Nie oparli się jej urokowi
również nasi uczniowie i swój
zachwyć przelali na papier.

Blaski Jesieni

Jest taka pora co zmienia wszystko dookoła
Czas zieleni i kolorowych kwiatów cieni
zmienia się w czas złoceni.
Na drzewach zamiast zieleni,
wszystko się czerwieni i mieni.

Dywan kształtów dla nas się rozkłada
I liść na policzku nam osiada
Babie lato z rana diamenty dla nas układa
Lśniący, gładki kasztan do kieszeni wpada.

Słońce z rana coraz zimniej świeci
A w lesie grzybów wciąż szukają dzieci
na resztkach trawy szron maluje kwiecie
A niebo srebrne krople deszczu niesie.

Jesień ,jesień, wszystko krzyczy wkoło
Jak każda pora ma swą piękność w sobie
Nie wszyscy lubią chodzić w deszczu , w błocie
Ale każdy kocha twoją piękność w jesiennym złocie.

Maksymilian Łuszcz, klasa. 5a

Jesień

Przyszła sobie jesień,
Kosz kasztanów niesie.

Wszystkie piękne i brązowe
I w koszyczku kolorowe.

Idzie pani jesień,
złote liście niesie.

Niesie orzechy, niesie grzyby.
I co jeszcze, może na niby?

Niesie jabłka , bo są na drzewie,
A malin nie ma już na krzewie.

Mateusz Bielań, klasa 4b

Jesień

Idzie sobie Pani Jesień.
Garść żołędzi szybko niesie.

Niesie liście żółte złote.
Co nam może przynieść potem?

Niesie deszcze , wichry , słoty.
Ja już nie mam na to ochoty.

Lubię bardzo kolor złoty,
Więc pójdę do parku potem.

Michał Bielań, klasa 2a

Nie do końca doskonała

Spójrzcie ile złocieni .
Cały świat się mieni.
Przyszedł wrzesień,
A z nim jesień.

Liście w sadzie pospadały,
Ścieżki tam się barwne stały.
Zefir liście kręci w kole .
A tu trzeba siedzieć w szkole.

Na gałęzi sowa siedzi.
I przemawia do gawiedzi.
Są tu lisy i wiewiórki.
Dziki, krety no i sójki.

Coraz częściej deszczyk pada.
Już sandałów się nie wkłada.
Ciepłe bluzy i kalosze.
Teraz bardzo chętnie nosze.

Ja na zdalnych jestem lekcjach.
A na dworze jesienna kolekcja.
Nic nie szkodzi nie ma słońca.
Pewnie będzie nie bez końca.

Kiedy słońce lekko świeci.
Widać barwy tych stuleci.
Wietrzyk chmurki poprzegania.
I słońeczko poodśłania.

Kiedy dzionek się wydłuża.
Chętnie skacze po kałużach.
Zbieram grzyby, grabie liście.
Bo, już jesień oczywiście.

Wielbie jesień ukochaną.
W cudne barwy przyodzianą.
Musze kończyć czytelniku.
Bo zabawy mam bez liku.

W.W.

Polska jesień

Popatrz jak ładnie się złoci i czerwieni.
To są właśnie barwy jesieni.

I żółędzie i kasztany,
Świat jest w brąz i pomarańcz ubrany.

Tę porę rozpoczyna wrzesień,
A zwą ją, polska jesień.

Śliczna jest ta nasza pora,
Coś w koszyku dać nam skora.

Częstuje nas swymi darami:
Jabłkami, gruszkami, grzybami.

Pusto się robi w ogrodzie,
Bo wszystkie warzywa chowamy w zagrodzie.

Kapustę kisimy w beczkach,
A potem jemy ją w suróweczkach.

Koźderkę z liści zwierzętom daje,
Pod którą przetrwać im się udaje.

Wiewióreczka orzeszki na zimę zbiera,
A niedźwiedź do snu się wybiera.

Odlatują bociany w ciepłe kraje, a za nimi żurawie.
Już nie chodzą po trawie.

Czasem jednak wiatr wieje do ucha
I szepcze , że to plucha.

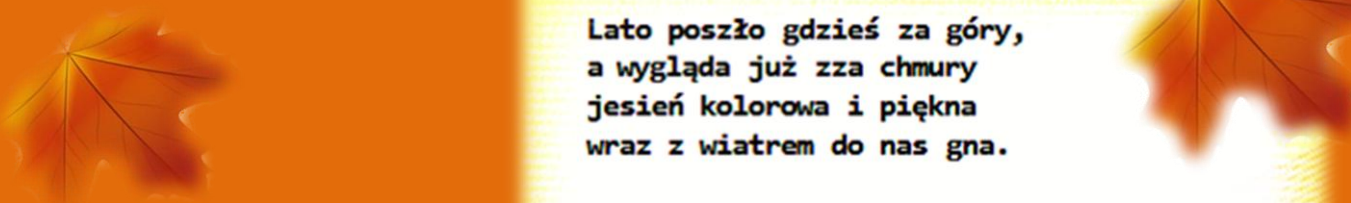
O ptakach, które odleciały
I jesieni przywitać nie chciały.

Jednak uwielbiam las, jak się kolorami mieni,
Dając uśmiech tej pięknej jesieni.

Na spacer zaprasza, bo wyruszyć czas,
By poznać ten cudowny jesienny las.

Kacper Rqzmus , klasa 5a

Lato poszło gdzieś za góry,
a wygląda już zza chmury
jesień kolorowa i piękna
wraz z wiatrem do nas gna.

Podskakuje i Polskę barwami maluje.
W liściach biega i figluje.
Rozrzuca kasztany, żołędzie i jarzębinę,
tworząc niepowtarzalną mieszalinę!

W sklepach u nas dominuje,
W domach wszystkich zaskakuje.
Swym zapachem nas otula
i pięknymi widokami nas rozczula.

Gdy ma chwilę odpoczynku,
przychodzi do domu z rynku,
kładzie się na kanapie,
i za chwilę głośno chrapie.

Helena Fryc V klasa 5a

Wiersz o jesieni

Nadchodzi jesień w pięknej sukni z liści.
Swym oddechem rozwiewa jarzębiny kiści.
Łąki i sady zasnuła już mlecznymi mgłami
Rozjaśnia krajobraz wrzosu dywanami.

Z kosza, który niesie spadają żołędzie,
Cienka nić pajęczyn rozciąga się wszędzie.
Pustoszeją pola, a w lasach mnóstwo grzybów
Żurawie się szykują na podróż pełną przygód.

Stąpa wolnym krokiem, szarości przybywa.
Zniża dłońią słońce, przez to dnia ubywa.
I zostawia w prezencie urok słoty pory,
Ciepły kubek herbaty i długie wieczory.

Gabriel , klasa 5b

Jesień

Piękna, kolorowa, smutna i deszczowa.
Pora zbiorów i koniec lata.
Początek zimy zwiastujący katar.
Pełna czerwieni i złota, liści i bogactw.
Jednocześnie przygnębiona,
Stoi w kącie sama.
Kasztany, żołądździe i orzechy,
Zwiastują jej przyjście w sposób nie chętny.
Spadają liście i wieje wiatr-to jesieni znak!
Okropne nastroje i ciśnienie spadające.
Ciągłe zmęczenie i poczucie winy!
Te myśli w jesiennych wspomnieniach utkwiły.
Lecz mimo trosk i smutku,
Mogę powiedzieć po cichutku:
Jesień magiczna i pełna uroku,
Jest moją ulubioną porą roku!

G.S. klasa 6

Jesienna szaruga

Nastała późna jesień,
porywisty wiatr chłód niesie.
Jesienna szaruga, krótkie dni,
dlatego w moim łóżku dobrze się śpi.

Czy mżawka, czy deszcz leje
jak z cebra, czy słońce,
weź palto, parasol, kalosze,
a unikniesz błota.

Liście spadają z drzew,
a jeź w nich chowa się,
by móc teraz spać,
a na wiosnę wstać.

Franciszek Bielak, klasa 2a

Jesienne rymowanki

We wrześniu liście z drzew spadają ,
Chłody i mgły przybywają.

Coraz krótsze dni słoneczne,
a wieczory długie, mlecne.

Gdy jesienią słońce zawita,
to słońce swe oczy przymyka.

Zwierzęta zapasy zbierają,
A ptaki do ciepłych krajów uciekają.

Szalik, kaptur i kalosze
ja jesienią z chęcią noszę.

Gdy leje jak z cebra i wiatr porywisty,
Ciepłe palto to ubiór oczywisty.

Jesienna szaruga to mżawka i deszcze,
więc parasol noszę, bo dostanę dreszcze.

Wiktoria Halat, klasa 2a

Chodzi w szalu czerwonym i złotym.
Przegląda się w owalu jeziora.
Lecz jest chora, i nic nie wie o tym,
że ją pochowają w tym szalu,
zanim nadejdzie zimny pora.